

7 лютого (25 січня) Свята Церква вшановує пам'ять Святого отця нашого Григорія Богослова. Святкування пам'яті Григорія Богослова у Дрогобицькій Духовній Семінарії розпочалось з Великої Вечірні з Литією, яку напередодні свята відслужили віце-ректор Семінарії о. Григорій Комар, та префект з навчання о. дякон Роман Андрійовський. Продовженням свята стало мирування братії, та розділення литійних хлібів. У сам день пам'яті святого отця нашого Григорія Богослова, після обідньої трапези, семінарійна спільнота від щирого серця привітала з іменинами свого духовного батька та віце-ректора о. Григорія Комара.

Житіє святого отця нашого Григорія Богослова

Григорій народився бл. 329 року, в Аріанзі, поблизу Назіанза Каппадокійського. Його батьками були єпископ Назіанзський Григорій (II) та свята Нонна. Григорій Богослов (Назіанзін) навчався в кращих школах Александрії та Афін, товаришував з Василієм Великим, проповідував проти аріан в епоху Їхнього торжества. В 361 під тиском рідних і друзів був змушений прийняти сан пресвітера, а в 372 Василій Великий, який став до того часу єпископом, переконав його зайняти кафедру в м. Сасими. Однак в 379 році смерть Василія Великого побудила Григорія відправитися в Константинополь. Місто було цілком під владою аріан і вимагало присутності і підтримки православного єпископа. З невластивою йому енергією Григорій почав діяти і створив справжню твердиню првослав'я в одному з храмів Константинополя. Його гомілії, присвячені складним богосл. проблемам, принесли йому широку популярність. Після уцарювання Феодосія I (380) аріанська партія зазнала поразки, а Григорій став архієпископом Константинополя. Однак у нього знайшлися противники, які вважали вчення про Трійцю таємною

новітністю. Вони обмежувалися вченням про єдиносутність Христа Божественному Отцю згідно з Нікейським символом віри в його першій редакції). На II Вселенському соборі вчення каппадокійців перемогло над опозицією «старонікійців», але конфлікти серед вищого духовенства змусили Григорія покинути столицю. З тих пір до самої смерті він безвиїздно жив на батьківщині і доживав віку в своєму маєтку поблизу рідного Назіанзину в аскетичному самоспогляданні. Від Василя Великого він відрізнявся тим, що більше тяжів до самовияву, сповідальності, його цікавили, передусім, питання сенсу людського життя. У старості писав вірші (здебільшого — це лірика самотньої душі), філософські елегії та дидактичні поеми. У житті Григорій часом дотримувався обітниць мовчання, про що писав з неабияким красномовством: «Зрозумій, що кажу, мовить Піндар, і який знайдеш, що моє безголосся краше від твого красномовства, то покинь осипати докорами мою мовчазність. Або скажу тобі приказку наскільки справедливу, настільки й коротку: тоді заспівають лебеді, коли замовкнуть гави». Збереглося понад 200 листів, що поряд з богословськими питаннями торкаються приватного життя Григорія. Вони започатковують у літературі автобіографічний жанр. Ліричні вірші, які писав в античному дусі Григорій Назіанзін, мають характер не стільки псалма (молитви), скільки риторичного панегірика. Автобіографічні поеми Григорія Богослова: «Про моє життя», «Про мою долю», «Простраждання моєї душі»

Моці святого зберігаються в константинопольському Патріаршому Соборі Святого Георгія (Юра) в Стамбулі.

"Пастирська сопілка твого богословія перемогла труби красномовців, бо тобі, що дослідив глибини духа, була додана краса віщування. Моли ото Христа Бога, отче Григоріє, щоб спаслися душі наші" (тропар свята).